

Предметы на Адамъ для Россіи:	Для Россіи:
на 1882 годъ . . . 5 руб.	на 1882 годъ . . . 5 руб.
на 1883 годъ . . . 4 руб.	на 1883 годъ . . . 4 руб.
на 1884 годъ . . . 3 руб.	на 1884 годъ . . . 3 руб.
на 1885 годъ . . . 2 руб.	на 1885 годъ . . . 2 руб.
на 1886 годъ . . . 1 руб.	на 1886 годъ . . . 1 руб.
на 1887 годъ . . . 1 руб.	на 1887 годъ . . . 1 руб.
на 1888 годъ . . . 1 руб.	на 1888 годъ . . . 1 руб.
на 1889 годъ . . . 1 руб.	на 1889 годъ . . . 1 руб.
на 1890 годъ . . . 1 руб.	на 1890 годъ . . . 1 руб.
на 1891 годъ . . . 1 руб.	на 1891 годъ . . . 1 руб.
на 1892 годъ . . . 1 руб.	на 1892 годъ . . . 1 руб.
на 1893 годъ . . . 1 руб.	на 1893 годъ . . . 1 руб.
на 1894 годъ . . . 1 руб.	на 1894 годъ . . . 1 руб.
на 1895 годъ . . . 1 руб.	на 1895 годъ . . . 1 руб.
на 1896 годъ . . . 1 руб.	на 1896 годъ . . . 1 руб.
на 1897 годъ . . . 1 руб.	на 1897 годъ . . . 1 руб.
на 1898 годъ . . . 1 руб.	на 1898 годъ . . . 1 руб.
на 1899 годъ . . . 1 руб.	на 1899 годъ . . . 1 руб.
на 1900 годъ . . . 1 руб.	на 1900 годъ . . . 1 руб.

Выходить въ Львѣвъ по Середамъ и Суботамъ (кроме русскаго языка) 4-е раздѣла по четвергамъ. Авторамъ, желающимъ поместить въ журнале свои статьи, необходимо прислать ихъ въ редакцію, администраціи въ редакціи по № 5 улицы Дзвонича.

Для печати, корректуры и редакціи необходимо прислать корректуру по № 5 улице Дзвонича.

Полученіе членскихъ билетовъ по № 5 улице Дзвонича.

Полученіе членскихъ билетовъ по № 5 улице Дзвонича.

Полученіе членскихъ билетовъ по № 5 улице Дзвонича.

III. Читатель изъ Россіи проситъ ма-ти не упустить, что въ вышней части 3, 4, 5 (въ продолженіи и на концѣ статьи) — 4, 5 (на початку статьи) — 4, 5 (на початку статьи) — 4, 5.

Огневъдъ „Czas“-ови.

„Czas“ закляло въ имени своихъ сторонниковъ, что они радѣли были пошанувати руску народность въ прихильно дивитись на ея родинѣ, але подѣ у условіяхъ, чтобы рускій языкъ и рускій образъ не буть уживаний за предство 1) политичного, 2) религіиного и 3) социальнаго перепороту, а зарадомъ 4) ворожихъ стремленъ противъ Австріи.

Не знати, чи „Czas“ роздувають добре, на якій подставѣ и якимъ правомъ условно признаше существованія и розвою руской народности черезъ Полякъ такую порукою политичной, религіиной, социальной и австрійской „благонадежности“. Не знати такожъ, чи „Czas“ розважати добре цѣлу вагу и досагость ставляя такихъ условій. Не знати наконѣцъ, чи „Czas“ застановився надѣ всѣми дальшими послѣдками, якъ самъ собою выходять зъ твоей постанови межнародныхъ отношенъ межъ Поляками и Русинами. Мы мусимо о томъ всѣмъ дуже сумняватись, бо въ противнѣмъ случаю, дужемако, такіе условія не будять повинились въ формѣ поважнор предлога.

Мы вже повпереду згадали, що ставляти такіе условія значить стѣлько, що грѣшити противъ найпершоу и найголовнѣйшоу засади межнародныхъ отношенъ — противъ самоуваженія народности, противъ той народноу неосворности, що напасъ кождоку народоу неосворности и выключне право мати и дальше розвивати свойъ питомый политичный, религіиный и сусильный свѣтоглядъ, божи сей свѣтоглядъ творить языкъ съ народнымъ языкомъ ову сущность кождоу народности. Тожъ ставляти такіе условія для якоу небудъ народности, значить перечити саму народность и си истоту. Уживати народность подѣ условіями якоу то поруки противъ политичныхъ, религіиныхъ и сусильныхъ выворотѣвъ чи переворотѣвъ, значить то само, що си зовсѣмъ не уживати. Дятого то австрійска конституція ужасъ всѣ народности рѣшноравнимъ зовсѣмъ безусловно, не ставляючи ніякихъ условій

Незамѣчена повѣсть
зъ украинского жита.

Хочъ и досытъ богато у насъ литературныхъ и литературно-научныхъ часописѣвъ, а нестать же тутъ одну важную недостатку: браку власной русской библиографіи сучасной и въ нѣкоторой частіи таковой браку литературной критики. Задня недостатку повной библиографіи и критики публики не только не має передѣ собою оцѣна повной образу всеи нашей сучасной праці словесной, але и не має пропуску на одну важную працю, що заслугуе на свою увагу и сѣбѣ рошаву. Недостатка повной библиографіи и критики ишеводитъ и писателю и читателю. Писателю приходится тѣмъ же мучувати наслухувати, що тѣмъ сказъ оѣ або той про его працю. Неравъ доучеи въ оубѣвѣ кутку превеликихъ похваляхъ, а рѣшноравно ие другимъ превеликихъ докорѣвъ, а ие другимъ, коли вѣсѣмъ иѣчого не поуче.

А тѣмъ часу доудѣ таковой судѣ чи похваляхъ ие оправданъ, не знае, чи можна его уважати ширѣ правдоу, чи будеть у такоу судѣ бѣгати, выступати правдоу съ своимъ судомъ и оправданъ его передѣ аудіенъ всѣхъ мыслителей людей стачными выводами и замѣчанъ. Та, можна слытати, чи иесть у насъ кой прикладный судѣ надѣ словесными творѣми; можна же дальше слытати, чи наша аудіенъ публики едакъ собою справу въ того, що каже, чи може только читая, щобъ читалося, щобъ выити частъ, щобъ розжарити а оттакъ выити одну дѣяельность, а чимъ оеосто неувѣдывающъ, неувѣдывающъ, муднащъ, дивоннащъ? Мошъ дучилося недавно, передѣ иборонъ, выговорити про нашъ словесный творѣ стачными стачными и, иеъ, едакъ, мысла-

„благонадежности“ для якоу небудъ народности, хочбы се навѣтъ були и такіе народности якъ италійска, румынска, сербска и т. д., що являютъ свои національнѣ державы поза границями Австріи. Бдина розумна и можлива порука „благонадежности“ — есть пошановане приписѣвъ карной уставы. Она зазначае границѣ такоужъ и для политичныхъ, религіиныхъ, сусильныхъ и державныхъ „выворотѣвъ“, она обавязуе зарѣвно всѣхъ, безъ взгляду на принадлежность до якоу народности, и ияко, кромѣ самонъ власти державной, не має права ставляти нашь акій новы границѣ „благонадежности“ — новы, своеобразны приписы карній.

За условіями, поставлеными въ „Czas“ и, кромѣ итчимъ неоправданныхъ забавѣвъ, надзорувати наше народне жите и подклянати его подѣ польскій модель, крмеса еше досытъ явне обвиненне загаду Русинѣвъ о стремленне до политичныхъ, религіиныхъ и социальныхъ „выворотѣвъ“ чи переворотѣвъ. Беть се новы, але вже зовсѣмъ не першій автентичный доказъ, що галицкы Поляки стараются представити цѣлу руску народность въ свѣтѣ небезвѣчного елемента, що вже иѣбы то самъ собою угрожуе ладъ политичный, религіиный, сусильный и державный. Въ певныхъ хвиляхъ — lucida intervalla — признае неправдѣ и самъ „Czas“, що булобы „вопьющю несправедливостею“ обвиняти всѣхъ Русинѣвъ, — а тѣмъ болше руску народность яко таку, — о акій небудъ стремленна до политичныхъ, религіиныхъ и социальныхъ выворотѣвъ. Однакожъ въ галицко-польскій прасѣ стравчаются такіе погляды только часово и вынятково. „Szlachetna depucyacja“ на Русинѣвъ — сталася, жаль сказати, правиломъ — другою природою галицко-польсконъ праси и еи сторонникѣвъ. Се приеволовѣ насъ сказати колька словѣвъ на немилу тему звѣстной казки о цыганѣ, що самъ вкравъ коня и бѣдучи на краденѣмъ кони еше показувать на невинного чловека та кричавъ: „лапай, лапай — злодѣй!“ Справдѣ дуже нерадо приходится нашь тыкати сеи справы, але коли „Czas“ нарушавъ такъ неповадно, хочъ безидѣстванно вже навѣтъ нашу честь народну, то мы и тутъ мусимо сказати слово правды.

Скоро „Czas“-ови вѣльно безъ всякихъ позитивныхъ доказѣвъ въ такий способъ отъиватись о цѣлой руской народности, — то Русинамъ буде ачейже вѣльно слытати: „кто есть обвинный ия?“ Якъ жежъ то стонть съ

вашоу политичноу, религіиною, социальноу и державною „благонадежностею“ — нашъ наполе опѣкунъ и учитель львовности?

Мы могли бы вамъ пригадати не такъ то и дуже еше давній лѣта 1846, 1848, 1854, 1863. Але не хочемо такъ далеко сгати. Мы возьмемо лише тѣ часы, коли то вы, доступивши уже всѣхъ возможныхъ правъ національныхъ въ Галичинѣ, почали шужно голосити: ргузъ тоbie (Австріи) stoimy i stać chcesmy! Мы не будемо тутъ цитовати тѣхъ насильныхъ отъивѣвъ, якими цѣла галицко-польска праса (съ вымяткою урядовонъ Gazet-y lwow. и Czas-y) передражнѣвала тѣ слова и глузиласъ надѣ тоу львовности разъ-у-разъ гласуючи о „zatrasceniu polskiej idei państwowości“. Прочитайте и нашъ краковскы „Reform-y“, а почуте еше и нашъ точнѣеъкъ тѣ самы насильны надѣ выше згаданомъ „фразою“. Не будемо и того наводити, що недавно, бо еше передѣ мѣсяцемъ, писано въ рочникѣ повстаня зъ року 1863 на тему тоужъ „польсконъ идеи державной“ въ такихъ дневникахъ якъ Reforma, Dziennik polski, Gazeta narod., San, Sztandar и т. и. Хочъ подобны отъивы, еслибы дучились въ рускихъ часописяхъ, безперечно узнавы сприсяженый трибуналъ галицко-польсконъ праси зрадоу стану а бодай „bezkrwawa Hergogowina на Rusi“, мы лишмо на боцѣ таки и тѣмъ подобный организаційнѣ идеи польсконъ державности на папери и хочемо повѣрити словамъ дра Малецкого, который переслѣдуваный р. 1877 въ процессѣ о зрадоу стану, сказавъ, що такий манифестаційнѣ польсконъ державности суть лише папѣрными, словеснымъ продуктомъ, остаточно навѣтъ задушевною гадкою кождоу Поляка, але лише одноу гадкою (неподдаваючоу посла §. 11 уставы карной итакой карѣ), котрой иѣ одинъ розумный Полякъ не думае переводити на дѣвъ. Мы отже лишмо на боцѣ тѣ „папѣрнѣ“ стремленна польсконъ державности, въ кождомъ случаю незгодной съ австрійскоу львовности, а звернемось до дѣвъ. А помняючи давнѣйшій часъ, навѣтъ 60-тѣ роки, мы лише слытаемо, що значило „формованне польскихъ легионѣвъ въ Галичинѣ р. 1877, закѣвичене реинизація а оттакъ карнымъ процесомъ противъ дуже поважныхъ и навѣтъ посла понати проф. Малецкого, — розумныхъ львовскихъ обвиняемъ и засудомъ колькахъ личностей? Що значила отъива ухвалена тогожъ

р. 1877 польскими знаменитостями въ львовскѣмъ ратушѣ, котру мусѣли ц. к. прокураторія спонорскувати и задѣ нешъ вычитати процессѣ о зрадоу стану? Що значила, не гадуючи еше про „словесный“ отъивы галицко-польскихъ газетѣвъ, та остентаційна подорожъ галицкихъ Полякъѣвъ и польсконъ академичноу молодѣжи на откритыи паматника генерала Бежа на Угорщинѣ, того самого Бежа, съ котрымъ Австрія мусѣла тяжко боротись о свое существованне; що значили тѣ польскы итѣнѣ зложений на паматнику Бежа и тѣ горячы бесѣды старыхъ и молодыхъ делегатѣвъ галицко-польсконъ праси и хочбы только одинъ разъ ставлятися въ ролю прокуратора супротивъ Полякъѣвъ; мы не хочемо насѣдувати галицко-польску прасу и хочбы только одинъ разъ ставлятися въ ролю прокуратора супротивъ Полякъѣвъ; мы не хочемо никого обвиняти, мы лише констатуемо самъ фактъ иѣ ихъ объективной наготѣ и пытасмо, чи тѣ и тѣмъ подобный дуже численны факты, не единны а цѣлымъ польскихъ партій (если не всѣхъ загаломъ), факты, сповненны въ часахъ всемоглого повноуправленія Полякъѣвъ въ Галичинѣ, суть доказовы и порукою той политичной и австрійсконъ „благонадежности“, котрой бракъ мы съ такоу свѣдѣностею и безидѣстванностею вытыкаете Русинамъ? Не мы, але ширый и безперечно горячо патриотичный Полякъ проф. Юсифъ Шуйскій сказавъ тѣ паматны слова, що „narod polski do dawnych wad swoich jak liberum veto dodal nową przysługę: liberum conspiro!“ А въ найновѣйшій своей книжцѣ „Die Polen und Ruthenen in Galizien“, яко неосворный знавецъ польского жита говоритъ иѣкъ нимниши, що краковска партія (Staszuków) „ist insoferne wichtig, als sie jeder Unpopulartät die Spitze bietend, den schweren Mohrendienst auf sich genommen, in den heiklichsten Fragen nationaler Eitelkeit entgegenzutreten und im Hinblick auf die Erfahrungen der Vergangenheit ein derbes Mahnwort zu verkünden“. Якимъ жежъ правомъ звертаестесь вы до насъ Русинѣвъ безъ найменшоу подставы и найменшого факту съ докорамы, що руска народность уживася до „политичныхъ выворотѣвъ“ и до „ворожихъ Австріи стремленъ“? Чи не маемо права отъказати вамъ: Medice, cura te ipsum?!

чимъ чловекомъ. — „Що се почали у насъ повити съ тѣмъ Дивонномъ?“ почать мѣбъ новыи знакомый, подгаючи на себе рису душо поважнор критика. „Хибать кто видить ие XIX-гома иѣщѣ писати стачнымъ людямъ про иѣбѣ тѣмъ страхи та дѣти?“ — „Вы говорите про Селый вечеръ?“ слытати и. — „А ажежъ! Якъ можна иѣбѣ слытати людей дѣтми та страхи! Се, хибѣ даи дѣтѣвъ, а не для насъ“. — „Може и для дѣтѣвъ — только для дѣтѣвъ великихъ хъ“. — „Для иѣкихъ великихъ?“ — „Для такихъ, що читачи щось думаютъ. А вы читали Селый вечеръ?“ — „Читавъ, се значить, почать було читати, та иѣкъ понакъ на страхи та дѣтѣвъ, такъ и поклянуи читати. Я ще дитиноу отъ нимъ дѣтѣвъ досытъ наслухавъ про страхи та дѣтѣвъ, аиъ надѣто, щобъ ще на старѣтѣ страхи бавылись.“ — „Такъ и навѣтъ радку, ще разъ навѣтъ книжкою у руки та прочитати до самого концѣ, только не дрѣмаючи, а думаючи. Отъ вы и побачите, чи се справдѣ страхи на Ляхи, чи щось до другого, стачногого, надѣ чимъ годилосябы подумати хочбы и старѣй голочѣвъ“. Мы дово не бачивасъ съ собою, аиъ у саму иѣвану остиъ страхи на сельскомъ празнику. Въ великѣмъ сѣбѣлицѣ на гарно вырѣшуванѣмъ стѣвъ лежало колька блѣкучихъ альбомѣвъ и невеличка кушка гарнооправныхъ книжокъ. Мѣбъ знакомый подѣвѣтъ мене до стѣвъ, якъже дуже радо усмѣхаючись, и показавъ рукою на книжки. Се були нашѣ книжки: Кобзарь, Повѣсти Нечуя (львовскѣ выданѣ) и ще едакъ книжкою въ нашонъ ново-часной словесности. „Се, бачте, мѣбъ небога бачитесь въ литературу“, заговорить мѣбъ знакомый, аиъсь дучилося усмѣхаючись, „а се и в доловнѣ свою дѣтѣлану до ие библиотекѣ“. И

тутъ показавъ на малесеньку книжочку, оправдану ие сѣбѣ, съ водочеными бѣрѣгами. „Се мой дарунокъ для небога — Селый вечеръ на свѣтѣй вечерѣ — мѣбъ патоменный дарунокъ, малесенький але важнѣйшый“. — „Чи только для дѣтѣвъ?“ слытати и токъ само усмѣхаючись, нагадавши собу нашу давну рошаву. — „И для старыхъ и для великихъ дѣтѣвъ. Бачте, а иже ие третій разъ вычитати сею книжочку отъ дошки до дошки — и правда ваша, се справдѣ не страхи на Ляхи, — только такъ ешеру чловеки и не помѣтитъ, куда оно, до чего йде“. — „Але подумавши?“ — „Такъ, такъ, подумавши чловекии розвѣнитесь. Такъ, бачте, у насъ же не навывили, требабъ хочъ словечкомъ показати, иѣкъ дитину навѣсти на путь. И мусѣли призначи правду. Никуда правды дѣти, — наша читачѣвъ публика не навывила ие добиратись до самого дна, до поважнор стороны, словесныхъ творѣвъ. Она болше похоча на початковѣтъ, на словесныхъ дѣтѣвъ, що тѣ иѣкъ займае перше всего искрѣвѣсть, двояглядѣвъ, дѣвѣвъ подѣвъ и самого рошаву, зауганѣвъ интриги и т. и. Болше часть читачоу публики глядѣти ще на словесный творѣвъ дуже алегка, по верху, начьбы только гласѣвъ ие ну неопотрѣбну забавку бѣвъ поважнор думки, бѣвъ ясного суду. А не малѣ ие тѣмъ вина: недостатка поважнор критиконъ литературноу, що навывалобы поважнор дивитись на задачу словесныхъ творѣвъ и навывало бы — до поважнорого, мыслѣлого читана.

Та се только мимоходомъ сказавши. Хотѣтъ и только вернути увагу на те, що задѣ браку повной библиографіи сучасной и браку литературноу критики у насъ не одинъ словесный творѣвъ проходитъ мимо нашихъ очей

незамѣтно. Ось у мене подѣ рукою спора книжка: „Хибѣ речень колѣ, иѣкъ лѣтъ поше?“ — романъ въ народноу жита П. Мирноу та П. Бѣлки. Книжка названа романомъ, — се ише дуже велика рѣдѣсть у насъ — обѣмавъ 418 сторѣвъ. — романъ ие чотырехъ частяхъ, выданый ще съ концѣмъ р. 1880 въ Женевѣ, — а досе, иѣбѣ двѣхъ лѣтъ, и не только не стрѣчавъ ие нашихъ часописѣвъ иѣлько критики, але и навѣтъ хочбы одноу короткою литературноу гадки! Се троха непростимо. Се повѣсть не только про до обѣмау одна въ найболше нашихъ оригинальныхъ повѣстей, але ие що до свои стѣбности, що до способу повѣствирского иевана, красы языка и артистичности обрабѣвъ, заслугуе на повну увагу. А тѣмъ часомъ не знаю, чи найдесъ у насъ хочъ колька людей, що читали се повѣсть. Два роки минѣвъ — иѣвъ чутки, иѣвъ гадки! Треба бѣнтись, що она може вѣсѣмъ иѣйти въ непамять. А для чего? Задѣ литературноу недѣгладу!

Не буду тутъ роводитись надѣ тѣмъ, чи той романъ написаный двома авторами: Мирнымъ и Бѣлкоу, чи подѣ еиъ псевдонимами красы лише одинъ авторъ. У Французѣвъ водѣтъ иже ие дѣвна, що двоухъ авторѣвъ складѣвъ на одну драму, комедію, а то ие на повѣсть. Въ такоу свѣдѣностѣ двоухъ людей, що по конечности мусѣтъ опиратись на добре напередѣ обдуманѣвъ и обрѣдленѣвъ плѣтъ, выйшовъ ише не одинъ творѣвъ — именю драматичный — не послѣднор стѣбности. Однакъ ие повѣсть, иѣкъ ие въ малерствѣ, годѣ собу предѣставити широгоу поля для такоу подѣвѣльности праці. Дуже рѣдко коли при рѣшноравной праці двоухъ людей, хочбы и рѣшноравноу таланту, може выити одиоцѣльный творѣвъ,

А религія „благонадеждність“? спытаеце. — І тут пазвольце сабѣ сказаці сло- во правды о вашой религіі, католицкой „благонадеждности“. Се правда, що вы в тут захвалюеце не толькы „благонадеждныя“, але нават загорылія католикамі. Толькы ж мы знаемо, што та „благонадеждність“ і загорылість выходзіць у нас не задя самого католицызму, а задя того, що вы, пдышышы подь плашыкы католицкой правды, дужэ зручы можете і умѣеце куваті з сего своег о политичне орудіе, що фанатичны свшценікы в часах заварюхъ политичныхъ могли про- вѣдувати крѣввыя похѣды на шызматыкѣ, що наконечт латинизация єсть имено головнымъ орудіемъ польонизации. Вамъ бѣльше в паянті слова паня ІІІа ІХ о ѳтбудованю Польщы, якъ самы найважытшы і элементарны засады хрысціанства, а нават вы не ѳтдаеце панѣ Ільву ХІІІ такихъ адораций, якъ попереднікы, имено для того, що папа Левъ ХІІІ не про- говорывъ такихъ слѣвѣ о Польщѣ, хочъ єсть безперечно свѣтломъ римского престола. Мы радѣбы дужэ побачыці, якъ выглядалабы наша кат. „благонадеждність“, колыбы римска курія заключила конкордатъ съ Россією?! А если вы справдѣ такъ „благонадеждны“ католикамі, то мы не можемо поняти, якъ вамъ дозволила ваша совѣсть насылати в часѣ выборѣвѣ цѣ- лой стады жидѣвскихъ факторѣвѣ, що по ва- шому указу глумились надъ нашими рускими, але все такы заразомъ і католицыны свшцені- кымамі, якъ дозволила вамъ ваша совѣсть найгрубшымъ словама поневѣрати нашихъ свшценікѣвѣ, выкидати ихъ насильно за дверѣ, обшывувати, бити і доптати ногама, а вѣ додатокъ еще і дожно ихъ денуціовати? Мы не можемо поняти, чому не обурилася тогды ваша совѣсть, колы наша вѣра була мовъ Та- тарною обезчещена, і чому у васъ не було ѳтваги і доброй волѣ, вступитися за чещеню — не особѣ — але вже самого духовен- сьва і самои вѣры, хочъ вы се могли зрѣбѣти безъ всякого геройства, лише однимъ словеч- комъ, котре треба було шепнути на ухо ва- шимъ факторамъ і помагачамъ? Если вы даль- ше такы ревіны католикамі, то мы не можемо поняти, дя чого стѣлькы вашихъ землякѣвѣ безъ найменшюй причины промѣняю вѣру ка- толицку на магомеданську, дя чого вашы ка- толицкы часописы, наватъ Gazeta Іwowska, такъ величаються тыма магомеданскими По- лякама і возторженно голѣсать передъ свѣтомъ тѣ высокы ласкы і ѳтзнакы, якыхъ удосто- вилсь всѣлякы башъ-родакы (пр. найновѣ- шимы часамы Нивамъ-баша [Biliński], досту- пшій чести султаньского повѣрника в Румелію)? Мы не можемо поняти, якъ дозволила со- вѣсть вашимъ землякамъ, разомъ съ Туркома воювати противъ балканскихъ Славянѣ, жѣкы котрыма були не лише самы православны, але наватъ і католикамі? Чи магомеданизмъ луч- шій ѳт православія послѣ вашои вѣроисповѣ- дной жѣры? Если ваше духовенство такъ наскрѣзь нескалывон правды і такъ уважыве дя вѣры хрысціанской, то якъжежъ пояснити сабѣ такы шо найменше варварскы дѣла поодинокихъ вашихъ духовныхъ компа- ртіѣвѣ, котры поважились передъ лпцемъ тейного народа выкидати, ломати або і ру-

бати кресты, — правда трираменны, але всежъ такы кресты, тѣ знамена хрысціанства, якъ пояснити сабѣ, шо наватъ ваш канонікы по- смѣвѣ всенародно понижити уніатську церкву гѣрне — хлѣва, і при людяхъ кликати: „wo- lisz iść do chlewu jak do ruskiej cerkwi“? Строге задержанне обрядѣвѣ нашихъ, узна- ныхъ і потверженыхъ римскими папамы і синодама, называеце шызмою і здрадою і тымъ обурюеце, а вы не мали нѣ словечка шо сказаці, колы одны зъ вашихъ дужэ видныхъ свшценікѣвѣ-професорѣвѣ перейшовъ на лю- теранызмъ, колы одны зъ вашихъ монахѣвѣ сирешѣвѣне і крадѣжъ грошей называѣ пуб- лично „монашескою регулою“? А колы до того всего згадаеце на такы религііны абера- цы, якъ товѣннызмъ, на вашихъ вѣлькихъ пророкѣвѣ і выдавѣвѣ „Swiatła Zagrobo- wego“ — сего передъ кѣлькыма лѣтама во Львовѣ культивованого новочасного ворожы- цтва поганьского, колы згадаеце на вашого Ва- пасія і сего товаришы, шо передъ 8 лѣтама подчасъ самого богослуженя накинупились вѣ Тарновскѣмъ костелѣ на свшценіка вѣ ризахъ і на св. дары, — колы вы всего того і тымъ подобногю еще не забули, — то мы пытаемо васъ, чымъ жежъ суть вѣ порѣвнаню до того всего нашы Галичкы і якымы правомъ та на подставѣ якыхъ фактѣвѣ свѣте вы докорити Русинамъ религііны „выворотамы“, обвинити ихъ всѣхъ вѣ религііной апоетазіи і жадати ѳтъ нихъ поруки религііной „благонадеждно- сти“?

Але суспѣльна — соціална „благона- деждність“? спытаеце.

Правда, галицко-польскы часописы, а на- вѣтв многы вашы мужѣ, якъ проф. Шуйскы, нос. Мерунович (kwestya ruska = kwestya socyalna) і др., такъ беззастанно і такъ сис- тематично трублягъ передъ свѣтомъ о со- ціалной „неблагонадеждности“, о аграрныхъ, кумуністичныхъ, соціалныхъ і всѣхъ можли- выхъ революцііныхъ аспираціяхъ руского на- роду, шо не толькы чужинецъ, незнаючій на- шого краю і народу, але і не одны „обы- ватель“, вѣрующы вѣ „Gazet-y narodow-y“ і вы правыхъ спѣльничкѣвѣ якъ вѣ евангелі- я, начитавшы всѣхъ тыхъ газетарскихъ попу- лярныхъ выкладѣвѣ о „соціалызмъ Русинѣвѣ“, представляе сабѣ рускы народѣ не инакше, якъ якусь розбшацку націю, съ злодѣйскыма і розбшацкыма инстинктама, шо полькае роз- жарене угля, пѣе горѣвкы якъ воду, а вѣ руцѣ держыт „retroleum“, шо вѣ при першѣй- лучшей нагодѣ инвагурувати вѣ Галиччѣ на- риску кумуну; а если сего еще не робыт, то се толькы заслуга „чужной“ галицко-поль- ской прасы і шляхотныхъ инстинктѣвѣ вер- ховодичихъ Полякѣвѣ. Предѣ еще не минуѣтв і рѣкы ѳтъ того часу, колы та Gazeta narodow-a вѣ розгарѣ своѣ „szlachetnej denun- cyacyi“ помовыла не толькы рускыхъ свшцені- ко кумуністичны стремленя, але наватъ вже і рускыхъ свшценікѣвѣ назвала злодѣяма, шо булыбы вкрали якомусъ тамъ жидкову бочку кавыру, якы не „чужность“ тожъ Gazet-y narodow-on!! Помынувши однакожъ такы вы- скокы фантазіи галицко-польской прасы і, якъ показуеца, еще дя нагдо молодыхъ і замало ученыхъ экономьствѣвѣ, мы і тутъ дозволяемо

сабѣ спытати, якымы правомъ і на якѣй фак- тичной подставѣ обвиняе „Czas“ і сего сто- ронны рускы народѣ вѣ соціалной „небла- гонадеждности“? Рускы соціалызмъ, кумунызмъ, аграрызмъ і т. и. вже доволѣ розяснены. „Аграрну революцію“ руского народа доста- точно розясныла подорожъ Намѣстника по Галиччѣ і осталася доказаню одна — кле- ветывѣсть галицко-польской прасы. Стѣлькы окричана „руска соціална революціа“ оказа- лася на дѣлѣ доволѣ невинною выбулдостою ексцентричныхъ жрѣй кѣлькыхъ молодѣвѣ. „Лѣвѣвѣ і пасовискѣ“ не толькы не ѳтобрали „хлопы панамъ“, але наватъ паны выйшли дужэ добре на лѣсахъ, розумѣеца, о скѣлькы ихъ еще не повырбували. Жѣ ѳтъ кѣлькыхъ лѣтв на дармо чыгае галицко-польска праса, якъ яструбъ на курча, шо вѣ где вырвати я- кого „руского“ соціалыста, — але на дармо! Мимо того наватъ зновъ обвиняе галицко-поль- ска праса съ безприкладною смѣлостою всѣхъ Русинѣвѣ о „соціалну неблагонадеждність“! Czas ѳтновляе свою недавню фразу о „stug- łowej hydrze socyalizmu“ (= sprawa ruska) і то вѣ саму пору, колы вѣ Познанію ѳтбу- вався процесъ польскихъ соціалыствѣ, шо закончыся засудомъ Трушковского на 5½ лѣтв, Мендельсона на 4 лѣтв, Яниньского на 3 лѣтв, і вѣ Янковской на 9 мѣсцѣвѣ, Куякевича на 6 мѣс., Костуцкого на 3 мѣс. і Горшневского на 2 мѣс. вязницѣ, кажемо — вѣ пору, колы сей новы процесъ ѳтновляе еще незатерту память процесу 30-ти поль- скихъ соціалыствѣ вѣ Краковѣ і кыдае дужэ ярке свѣтло на соціалну пропаганду межы Полякама. Мы не хочемо зъ сего, слѣ- домъ за польскою прасою, подносити якого небудѣ обжалованя противъ Полякѣвѣ і хочъ — exempla trahant — мы не хочемо і тутъ зъ того робыти зямѣту противъ я- кон небудѣ „надеждности“ польского народу. Се орудіе лянэмо нашимъ противникамъ. Мы толькы констатуемо, шо Русины і вѣ томъ взглядѣ уступають передъ Полякама і не могутъ наватъ вѣ приближеню выказати такъ поважного чысла заступникѣвѣ „соціал- ного вывороту“. Подносимо се дальне такожъ дя того, шо такы обьявы суть дужэ серіоз- нымъ упѣмненемъ дя польской крикывон прасы і дя галицкихъ Полякѣвѣ. Се новы доказы, шо нѣчого кричати і клеветати, а лучше звернутися до позитывон і хосенной працѣ, до основныхъ реформъ, до органичной роботы. Вашимъ пустымъ крикомъ на Русинѣвѣ, вашою галасывѣстою о мрачній идѣв польской державности, вы і самы сабѣ шко- дите, ѳтвертаючысь ѳтъ позитывон працѣ, — і наватъ не даеце спѣльничати дя до- бра нашего народу. Кричите о соціалномъ выворѣтѣ, а самы вашою пустою крикывѣстою і запедбаньемъ всяког серіозног працѣ веде- те до „соціалного вывороту“. Мы знаемо, шо „Czas“ і сего сторонны чытѣ скорне вы- речутся своихъ соціалыствѣ і не признаю- ся до пѣвкон солидарности съ ними. Мы не хочемо противъ того повставати. Мы толькы бажали бѣ, шо бы гал.-поль. праса перестала вже разъ насъ винити о авторство обьявѣвѣ, котры суть у каждого народа можывы і стоять майже на порядку денногъ. Мы й не хочемо згадувати о робѣтничѣмъ руху вѣ вѣ загалѣ, але вѣ ѳтповѣдь на зямѣтв „соціалныхъ вы- ворѣтѣвѣ“, поднесеныхъ „Czas“-омъ противъ Русинѣвѣ, мы укажемо лише на одны факты, за котры вже може дати ѳтповѣдь партія „Czas“-y.

Париска кумуна зъ р. 1871 і тѣ крѣ- ваво-варварскы сцены „политичног, религіі- ного і соціалного вывороту“, якы вѣ той часѣ дѣялися вѣ Парижѣ, — належытъ безпе- речно до найсужытѣйшихъ картинъ всесвѣтной исторіи. Если кого можна обвинити о „выво- роты“, то вже вѣ найпершѣмъ радѣ моторѣвѣ і сподвижничкѣвѣ безпаметныхъ дѣлѣ париской кумуны. Отжежъ вѣ тыхъ крѣвавыхъ дѣлахъ туриском кумуны брали послѣ автентичного свѣдѣцтва польского (Sprawy Zywtome — napisal Bogomnos, Berlin 1880 стор. 48 і 49) чинну участь: чотырохъ польскихъ генера- лѣвѣ: Jarosław Dąbrowski, Teofil Dąbrowski, Wal. Wróblewski і Okołowicz; чотырохъ польскихъ полковничкѣвѣ: Baranowski (były dowódzca w r. 1863), Swidziński Karol (poeta umarł w Stanisławowie), Rożałowski Włodzimierz і Rozwadowski; двоухъ фортывыхъ комедантѣвѣ: Rogowski і Kamieniecki (roz- strzelany); чотырохъ капитанѣвѣ: Sroczyński, Witkowski, Tomaszewski (zabity) і Mała- chowski, 32 поручничкѣвѣ і, якъ каже се

польске жерело, — і инні, зъ котрыхъ значна часть була колысцо полководцама і органи- заторамы польского повстаня зъ р. 1863. Не хочемо вже згадувати о тыхъ крѣткихъ польскихъ, акы розвильювано во Львовѣ вѣ часѣ прѣйзду Цесаря, выданыхъ ѳтъ имени польскихъ соціалыствѣ, а законченыхъ дужэ немылымъ покликѣмъ до „polskiego ludu“, не хочемо згадувати о колышныхъ спѣворѣбѣт- никахъ і теперѣ корреспондентахъ Gazet-y narod., шо руководять заграничнымъ рухомъ соціал- стичнымъ, все те минаемо, а пытаемо толь- ко, чи могутъ наватъ сторонныкы „Czas“-y показати хочъ троха такъ поважне чысло Ру- синѣвѣ „соціалного вывороту“, акы се чысло не „молодикѣвѣ“, але колышныхъ проводни- кѣвѣ і представителѣвѣ польской идѣв дер- жавности, і якымы правомъ бризгае „Czas“ рускому народу вѣ очи докоромъ „соціал- ного вывороту“? Не о насъ і не намя але историкомъ Нѣшценѣмъ сказано, шо „всѣгда, где було лише чути труна і пожежу, тамъ злѣта- лись польскы орлы“. Еще разъ повторяемо: дужэ немыло прѣйшлося намъ писати тѣ слова, але приневолѣй до того безпѣдставнымы а такъ свѣтлымъ докорамы, вымѣреныма противъ цѣлого руского народу, мы мусѣли сказаці слово терпковъ і болочои правды. Може хочъ теперѣ зрозумѣе „Czas“, куда звертати покликъ: Medice, cura te ipsum — шо дя „политичныхъ, религііныхъ, суспѣльныхъ і державныхъ выворѣтѣвѣ“.

(Конецъ буде.)

Коваль клепле — поки тепле.

Выкористуючы теперѣшню, безгранично клеветывѣстою галицко-польской прасы захмарену ситуацію вѣ Галиччѣ съ цѣлою, шовиніетично-польскѣй працѣ властвыногю вир- тувывѣстою „szlachetnej denuncyacyi, Dziennik polski унашъ вѣ ѳтповѣдьне вѣ ч. 41 напасты на всѣхъ судовыхъ урядничкѣвѣ-Русинѣвѣ, обвиняючи ихъ о „зраду стану“! „Досвѣдъ по- учас насъ“, пише Dziennik polski, „шо бѣль- шѣсть Русинѣвѣ, займаючихъ посады вѣ су- дахъ, „bywi te same russyfikacje przekonania, które dziś uznane zostały za nieprzejazdne tak dla Polaków, jak i całej monarchii“. Dziennik polski має еще на стѣлькы бевѣдывѣности, пу- блично признатися, шо бытв не вѣ силѣ поперти тои свои „szlachetnej denuncyacyi“ хочѣбы однымъ фактомъ, бо се „mogłoby nas parzyć na procesa prawowe“!! Хочъ отже признава- явно цѣльковита неправда сену денуціация, ма- мо того Dz. pol. бѣе на тревогу і вѣ вступной статіи подноситъ недавныя пляны шовиніетичнѣ „польского кола“, такъ выражено навитнованымъ Намѣстникомъ гр. Петѣвкыма яко яныи прѣ- тивуаконныи гнетъ Русинѣвѣ, шо бы перевети всѣхъ судовыхъ урядничкѣвѣ-Русинѣвѣ на „Маауръ“, і вѣ той способѣ охоронитися ѳтъ тои страшной державной катастрофы, яка може выйти „z takiej ciągłej postępującej przewagi Rusinów“!! Сѣть се найважытшы пѣдбурыванне не толькы противъ судовыхъ урядничкѣвѣ-Русинѣвѣ, але і противъ руской народности, сѣть се явныи завывѣ до гнѣту і пересѣдываня Русинѣвѣ, шо при выѣтѣмъ розвѣталываню читателѣвѣ польскихъ газетъ черѣзъ неуста- ючѣ а вѣ высокѣмъ степені алармующѣ вѣ- сти, може вызвати дужэ сумне розвѣрненне обоухъ народностей, а зправомъ дужэ значно пѣдѣрвати повагу судейского стану і доправа- дити до дужэ сумныхъ наслѣдкѣвѣ. Если § 302 устаны кар. сѣть вѣ повинѣ силѣ права, то думаемо, було тутъ свѣтлымъ обовязкомъ д. к. прокураторіи, вступитися вѣ оборонѣ нару- шенои чещи і поваги цѣлого стану судейского вѣсѣднои Галиччыны і зарадити тымъ необча- слымымъ наслѣдствамъ, якы могутъ выйти вѣ такого пѣдбурываня до неванности цѣлого стану судейскихъ урядничкѣвѣ і противъ рус- кой народности.

Кромѣ того повиннѣ тутъ такожъ і выс- ша власть судейска выступити ѳтповѣдьно противъ такого пѣдкѣпываня поваги і независимо- сти судейского стану і наглядно доказаці, шо не позволити себе терроризувати клеветывѣмыма алармама і ложнымы обьявеняма. Теперѣ власне мають быти не вѣдовѣи вымѣнованы судіи повѣтовѣ, а если при именованяхъ будутъ мѣрѣдывѣныма одны справедливыи взгляды на лѣта службы і добре заслуженныи порядѣкъ черговныи (турнуеца), то межы именованымы повиннѣ мы найти дужэ значне чысло Русинѣвѣ. Кто знае, якъ дужэ обтяженѣ суть суды вѣсѣднои Галиччыны колысальною працою, а якъ мимо того нашы судыи урядныи подола- ваютъ ту превѣлку працѣ съ примѣрными трудолюбіемъ, сѣть мусѣтв признати, шо судѣ- выи урядныи вѣсѣднои Галиччыны, отже і тѣ дя фантазіи Dzienn. pol. такъ страшныи судѣвыи урядныи-Русины, належыт до ряду най- бѣльше трудолюбывыхъ, вѣровныхъ урядни- кѣвѣ. Не жадаемо дя нихъ нагороды і про- текціи, але жадаемо лише права, добре заслу- женого і правно належного знаня ихъ уря- довныхъ трудѣвѣ. Если отже при надходѣмъ аванѣ прыходитъ черга на нихъ, то ихъ іменованне єсть единымъ а необходи-

чимъ передѣвѣмъ повиненѣ быти всякой арти- стичной плѣдѣ. Можна однакы ще й инакше сабѣ вѣобразити ту сидьну творчѣсть. Одны подае пляны, зарисовуе вѣ головныхъ чертахъ характеры, покладае шо найважытшыи обѣта- ню, — другыи переводятъ сѣй пляны вѣ всѣхъ его подробностяхъ. А може ще й такъ быти, шо одны єсть властвывѣмъ творчѣмъ, а другыи робыт толькы свои поправки і доповненя, справляе і выглядае. Такы колы сѣй романъ і справдѣ написаныи двома авторамы, то мы можемо хыба прѣпустити сѣй послѣдныи спо- собѣ спѣвучасты двоухъ авторѣвѣ. Правда, вѣ романѣ „Хыба ревутъ воны, якъ ясла повнѣ?“ мы стрѣчаемо много частынъ не однаково об- робленыхъ; не одна важна подѣя, не одна сто- рѣна характеру декотрыхъ особѣ сего роману описана толькы побѣжно, мовѣбы по хроникар- ски, а инѣмъ другы подѣвѣ і особы, або ихъ характеристичныи сторѣны, хочъ о богато мен- шои вагы, описаны дужэ подрѣбно. Толькы жъ се, ядвѣся наватъ, не выхѣдитъ вѣ-ва авторства вѣ дивнѣ, а такы вѣ самого способу писаня цѣ- лого роману. Про ту неоднѣстывѣсть і певну неровнѣрнѣсть мы ще поговоримо вѣдѣльнѣше. На теперѣ намъ нѣчого сворити про те, чи романъ написаныи однымъ авторомъ, чи нѣ. Лучше поговоримо о сѣвѣмъ романѣ.

Самъ заголовокъ роману являеца дужэ загадочнымъ і мимо волѣ розвѣдываеца, яка гадка, яка розвѣзка народного жытя крыеца подѣ тымъ пытаньемъ: „Хыба ревутъ воны, якъ ясла повнѣ?“ Жѣ жежъ шо не ревутъ, хы-

ба шо имъ може не дѣставъ воды! А приложивши се пытанню до людей, до народногю жытя, треба, ядвѣся, подѣ тымъ ровнѣмъ таке пытан- нѣ: чи бувають на свѣтѣ лихы люди, колы имъ добре живееца? Аналогична ѳтповѣдь вы- ходила бѣ тогды така, шо не бувають люди лихыма, якы имъ добре живееца, — або инши- ми словами, шо само горе жытя, нужда, не- доля, неприкывѣ обѣтаныи, лихы суѣды і прывѣтѣ выродкуеца лихыхъ, алыхъ людей — лихо на свѣтѣ, шо отже чѣловѣкъ стѣе ли- хымъ не самъ черѣзъ себе, не своєю волею і своєю виню, а силою самои конечности. Не- свобѣдна воля, — а фатумъ робыт чѣловѣка тымъ, чымъ бытв єсть на дѣлѣ і такыма, я- кымъ бытв єсть. Чи справдѣ такъ? Мимоволѣ притадуеца новочасна (хочъ і не вѣсѣмъ нова) теорія философѣи „des Unbewussten“, теорія, шо ворупитъ і свѣртыт съ собою не лише одныхъ философѣвѣ, але й лѣкарѣвѣ, правды- кѣвѣ, педагогѣвѣ і — весь свѣтъ ученѣвѣ. Од- на сторона каже такъ!, друга каже ит!, а ще третій (і мабуть по ихъ сторѣнѣ правда) ста- ють по середнѣ і кажуть: троха то такъ, а троха й не такъ! Якужъ розвѣзку сего пытаня бачимо мы вѣ томъ романѣ вѣ народногю, украиньского жытя?

Але не перехѣпываемо кѣнци! Розглянь- мось перше вѣ самѣмъ образѣ сего жытя, пѣ- знаймо его дѣвныхъ людей, героѣвѣ роману.

(Дальше буде.)

Франція. Адмирал Жорегіберри за- ставля іменованим посломъ фр. въ Петербургъ. Рѣшительно наступили и еще маюте наступити зміны заграничного тѣла дипломатичного. Се въ Франціи вже такъ устанавлено, що кожде министерство добряе ообѣтнѣвно заграничне тѣло дипломатичне.

Бонту, основатель банку Union générale и директоръ тогожъ банку, Федеръ, уваженій по краху тогожъ банку, вѣдѣли выпущеній на волю за кавцію.

Туреччина. Дня 18 лютого приймавъ султанъ въ своій резиденціи спеціальне посольство поѣдъ проводомъ кн. Радзивіла, выправлене цѣсаремъ німецькимъ; шобку вручили султанови двѣ славыи декораціи: велику ленту ордену черного орла и великій крестъ ордену червоного орла. При томъ переславъ цѣсарь султанови два письма; въ одномъ дякуе за удѣленіе ему ордену „нішани-имтіязъ“, а въ другомъ просить султана прияти отъ него двѣ агадній декораціи. Въ обохъ письмахъ завѣряе цѣсарь султана о овоій приязности. Посольство вручило султанови декораціи въ присуствіи турецкихъ министровъ и генераловъ цѣсарского дому. Князь Радзивілъ и султанъ говорили отповѣдній бесѣды. Всѣ члены німецького посольства були запрошені на двѣрскій обѣдъ.

Сербія. Министръ войны Лешанинъ подався до дамисіи. Князь приймавъ его дамисію. Причиною дамисіи Лешанина була — якъ пишуть въ Вѣдгороду до Polit. Congres. — ухвала большости скупштини, остро докоряюча министровъ за его урядованье.

Болгарія. Князь Александръ велѣвъ увѣрити и интересовати въ мѣстѣ Враці либерального члена державного совѣта Цанкова за выдаванье и ширенье „пѣдбурюющихъ“ манифестовъ, вымѣренныхъ противъ теперѣшному устроєви державы. При отбугтѣ ревизіи у Цанкова мали знайти якійс компрометирующій писма. Пѣдчасъ замкнена Цанковъ за наказу князя буде доставати 500 франковъ мѣсячнои пенсіи.

Манифестъ выданный партією либеральной, на котрой челѣ стоить Цанковъ, бувъ отповѣдено на автократичній розпорядженіи кн. Александра. Манифестъ ставитъ обширну програму, котрой головній точки стремлять до приверненія институціи народного собранія на пѣдставѣ первѣстной конституціи княжества передъ замахомъ стану, оповѣннѣмъ черезъ князя минушого року. Дальше въ своій програмѣ бажають болгарскій либералы устанавленія мѣшаного и отѣчальнаго министерства. Той манифестъ розширено по цѣломъ краю и вручено навѣтъ представителямъ заграничныхъ державъ въ Софіи.

НОВИНКИ.

— Въ память XXI-ыхъ роковинъ смерти Тараса Шевченка устроеноу товариства „Провѣта“, имени Т. Шевченка, „Рука Бесѣда“ и „Дружній Лихваръ“ дня 10 л. марта с. р. въ великій сали „Народного Дому“ музыкально-декламаторскій вечеръ. Запрошена на сей вечеръ вразѣ съ програмою розбѣше комитетъ сими днями. Вступъ, якъ звичайно, буде безплатный. Шобы однакъ убѣдлыиъ фондъ стипендіи имени Т. Шевченка, уршаас комитетъ П. Т. гостей о добровѣльнѣ дати при отбираниу своихъ рѣчей въ гардеробѣ, где збираниемъ тыхъ датковъ займають нашъ ш. академикъ. Колибы кто зъ Ви. Земляковъ не одержавъ запрошена зъ причинъ отъ комитету незалежныхъ, зволеть надалше до дня 7 л. марта с. р. подати свою адресу або зголоситися о запрошене лично у комитета. Комитетъ урядус мѣжъ 6 а 8 годиною вечеромъ отъ 1 л. марта въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ (при ул. Краковскій ч. 14, поверхъ 1) у Львовѣ.

Во Львовѣ, дня 12 (24) лютого 1882.

Отъ комитету.

Народну читальню въ Черкахъ въ пов. самбурскѣмъ розвязало ц. к. наѣстниство, а то, якъ звѣщае „Gazeta Lwowska“, зъ причинъ, що тѣя читальня, до котрой учащѣ и молодѣжи шѣдла, мѣтила въ своій библиотекѣ книжки школьного содержания, забороненій черезъ красну раду школьну. Дуже сумѣлосмо, шобы мотина, поданій Газетѣю Lwowsk-ю, були правдиві, бо олі ажь надто рѣзко противилась бы приписамъ уставу о товариствахъ, именно §. 24 сен. устаны, котра зовсѣмъ не знае такои причины до розвязанія товариства. Селбы дѣйствѣ въ читальнѣ находились книжки, непригожій для школьной молодѣжи, то тогда могобы було наѣстниство, а властиво властѣ школьна, заборонати школьной молодѣжи учащати до читальнѣ, основаной впроче мѣжъ для дорослыхъ, але не малобы правнои причины розвязувати читальнѣ. Правники Газетѣи Lwowsk. мусять отже бути въ блудѣ. — Выждаючи точного выдѣленія сен. оправы, котра оправедливо заповѣдала всѣхъ Русинѣвъ, мы можемо лише зашѣтити, що утверненіе новои читальнѣ есть законно призволене и не повинно стрѣчати ніякихъ трудностей, тымъ больше, що ширеніе народнои просвѣты есть о много больше добре зрозумѣлымъ интересомъ державнымъ, якъ приватнымъ, и що въ всѣхъ краяхъ державна властѣ старается поощрѣвати народну просвѣту и поматати въ той задачѣ приватнымъ лицамъ и товариствамъ.

— Зъ Жовки одержали мы передвѣчера телеграму, въ котрой доносятъ намъ, що выдѣтъ до рады шѣтѣвовои уконституованъ въ той способѣ, що маршалкомъ выбранній п. Глоговскій, заступникомъ

маршалка п. Богданъ Дѣдицкій, членами выдѣлу: дръ Дрымалякъ, о. Децикѣвичъ, Боѣко, Ваггартъ и Липонеръ.

— На послѣднѣмъ засѣданіи руского товариства педагогичного, минушого суботы, була на порядку денномъ дебата надъ рефератами для малючихъ отбугтиса загалныхъ зборѣвъ. Кроий того приято 50 новыхъ членѣвъ, межѣ тыми 19 зъ скальского деканату. Доси вже есть всѣхъ членѣвъ надъ 200.

— Народній рускій читальнѣ. Громадску читальню основано сими днями въ Новици въ пов. калушкѣмъ заходомъ мѣсяцевого пароха о. Матѣева, п. Порубальского и п-нѣ Соколовскон. Доси вписалоса вже до 60 членѣвъ. Такожъ основано подобній читальнѣ въ Малеховѣ подѣ Львовомъ и въ Трухановѣ коло Скалы.

— Ревизіи и увязненія. Въ Ходоровѣ у дра мед. Корн. Мироневича отбуглае дня 4 (16) с. м. ревизія, котра однакъ не выкрыла нічого подозрѣтельнаго. — Профес. Евгения Згарского, котрого вже яко слабого увязнено, отставлено до закладу божевольныхъ на Кульнарковѣ, где его однакъ не приято. Оттакъ судъ отступивъ отъ ошѣдства противъ нему и полиція отдала слабого подѣ ошѣку сродничковъ. — Минувшой пятницѣ отбуглае судово-полицийна ревизія у п. Пнѣвчука, резервного офицера во Львовѣ, у котрого однакъ не найдено нічого. — Якъ доносить „Glos Stanislawowski“, отбуглае (?) въ Станиславовѣ ревизія у кѣлькихъ ообѣвъ, а навѣтъ мали увязнати одного ученика зъ 5 классъ гимназіальной. (?) — Въ Коломыйѣ була зновъ ревизія у п. М. Вѣлоуса, где глядано за якимъ заграничнымъ священникомъ. Не найдено нічого. — Зѣ Львова выѣхала минушой недѣлѣй судовои комисіи въ Скалатоке и Збараске.

— Ревизія. Въ послѣднѣмъ чѣ „Дѣла“ подали ны вѣсть, що въ Крунуку отбуглае недавно ревизія у п. Корецкого, доносятъ намъ однакъ, що не у п. Корецкого, але у начальника громады п. Василя Гулія, и то дня 8 и 9 л. лютого с. р. Першого дня були присутній при ревизіи комисаръ старостува Жидачевского и жандармъ зъ Роздолу Проць Трабухъ; не нашли они нічого подозрѣлого, тожъ и съ нѣчимъ отойшли. На другій день пришли зновъ на ревизію той самѣ комисаръ и жандармъ зъ Жидачева Пинкусъ. Те перъ отбуглае якъ набоострѣйша ревизія; почали на самѣ передъ шукати за образами на стѣнѣ, оттакъ въ ложку, потѣмъ въ окренихъ и т. и. Перешукавши въ одной хатѣ, зробили ревизію въ другѣй, оттакъ въ коморахъ, а въ концѣ и въ ивици. Однакъ и те перъ нічого не нашли. Комисаръ казавъ забрати всѣ книжки и часонни, якъ тамъ находились, именно: книжочки товариствъ „Провѣта“ и „Им. Качковского“, книжку Качала „Polityka Polaków względem Rusi“, всѣ числа „Вѣтъковщины“ зъ 1881 и 1882 року, числа „Дѣла“ зъ сего року и „Науку“ зъ 1881 року. Все тое забравъ п. комисаръ до старосты до перегляду, и до сего часу не звернено еще пошкодованому сихъ книжкохъ и часонисей, котрѣ предѣ не квалификуются яко подозрѣтельныи „сѣгрус delicti“.

— Именована. Авокультантомъ именованній практикантъ львовского суда Олекса Таничкѣвичъ. Дѣйствителныи учетелми именованій: Ан. Яновскій въ Хлѣбовичахъ свѣрскихъ, М. Ковнащій въ Блажковѣй, Фр. Кинонеръ въ Ольшицахъ и Л. Шогбѣна дѣйствителнои учетельномъ въ Сяноку. Учительмъ гимназіальной именованній Фр. Новосѣльскій въ Самборѣ.

— На доходъ Стефана и Иоанны Стеураковъ, членѣвъ руско-народного товариства драматичного буде дане въ четверть (завтра) дня 11 (23) с. м. въ Дрогобычи представлѣние п. з. „30 лѣтъ зъ житія шулеръ“, драма въ 3 актахъ а въ 6 отелоняхъ зъ французского, перекладъ Ос. Левницкого. Надѣмосъ, що публика такъ мѣсеца якъ и околщина возьме осленну участь на томъ представлѣнии, що буде доказомъ признанія для заслуженои нашей пары артистичной.

— Братства тверезости, на большій розмѣры и оперты на статутахъ, основане о. Е. Крыницкій зъ Бобатына ен. перемыскои въ Бобатынѣ и Лещатовѣ.

— Зъ Дрогобыча пишуть намъ: Уже отъ 10 днѣвъ перебувае у насъ руско-народне товариство драматичне подѣ дирекцію п. Биберовича. Дотеперъ були слѣдующій представлѣния: 1) Шельмако наймитъ, 2) Дядько Каспаръ и три сраціи и 3) Ревизоръ за Петербурга. Зъ початку наша публичность приняла п. Биберовича холодно, але коли пересвѣдчилася, що дирекція мае добрый омы, дуже хорошу гардеробу и добрый хоръ, то чимъ рѣзъ численнѣше учащѣ на представлѣния. Всѣ три агадній штуки отограво такъ, що не позбѣае нічого до желанія. На волюе призывне заслужуютъ передовѣмъ пн. Гриневецкій, Биберовичъ, Стеуракъ и Даниловичъ; прочіи акторы, якъ Датчинскій, Пашевскій и др. даютъ повну надѣю, що колись стануть добрыми артистами. Зъ жевнѣнцѣ отначаютю головно п-нѣ Левица, Биберовича, Стеуракова и Моленца. Публичность дрогобычка дуже мило привѣтала и-ню Левицу на сценѣ; си свободна, весела и певна гра завсѣгды подобалась намъ, особливо въ роляхъ навивныхъ. Днесъ будутъ представлѣн: Назаръ Стодоло и Чортъ въ бочкѣ.

— Зъ Увоа пишуть намъ: Дня 13 с. м. одержавъ и писмо зъ Денноова, въ котромъ було запрошеніе на концертъ. Хотѣ дорога була зла, но я рѣдо выбравъ съ женою на таке запрошеніе. Приѣхавши на другій день до Денноова, ажь очѣ задалкомъ выбранній п. Глоговскій, заступникомъ

лѣ все гарно пристроєне до концерту. Та се бувъ такой концертъ, дѣйствителнои концертъ. Доходъ зъ концерту призначено на убогихъ бур. въ Тернополи. Вступъ платный (билетъ на кресло 30 кр., на лавки 20 кр.), а програма ось така: 1) гимнъ народный (хоръ), 2) „Красна зоре“ Лавровского (хоръ), 3) польонесъ Тимолоского (оркестра), 4) „Въ гаю“ Бекера (хоръ), 5) Potpourri зъ рускихъ пѣсень Книлла (оркестра), 6) „Въ чужинѣ“ Лавровского (хоръ), 7) „Молитва“ Кернера (хоръ), 8) полька французска Бургета (оркестра), 9) „Церковный дѣвѣтъ“ Воробковича (хоръ), 10) серенада Вербицкого (хоръ), 11) коломыйка Тимолоского (оркестра), 12) „Пѣсня пращальна“ Лавровского (хоръ) 13) галопъ Квоха (оркестра), 14) маршь Гонфа (оркестра). Сама програма показуе, що се бувъ вечеръ на большій розмѣры и що участники концерту мусѣли мати не абы-яку ирраву. О 6-той годнѣй вечеромъ войшовъ въ салиу Веч. о. Юосиѣ Витошинскій съ своими свѣнками, одягненными прилично въ сердаки. Они то сповняли всѣ точки програмы такъ, що всѣ гостѣ были зовсѣмъ задоволеніи и одушевленіи. Кто бы и подумавъ, що ось на селѣ може отбугтиса подобній концертъ, що ось нашъ сельце оуть вже такъ дозрѣлъ? А оно предѣ есть такъ дѣйствѣно! Велику заслугу належить тутъ отдати Веч. о. Витошинскому, котрый яко сердечный другъ народа старается завсѣгды о его добро. Такожъ и тамошному учителеви отдати треба належну почете, божъ онъ яко ревнній другъ молодежи працѣе спѣшно съ своимъ душастыремъ около добра громады. А честна громада въ Денноовѣ нехай стане прифромъ другимъ громадамъ; си трудолюбивѣе, изаинна любѣе, чувствѣ патриотичне и охота до всего, що красне, даютъ явный доказъ, що то може наука, праца и щира згода. Честь Вамъ о. Витошинскій! честь цѣлои громадѣ денноовскѣй!

— (Дрѣбній вѣсти). Намѣстникъ гр. Потоцкій повернувъ минушой суботы зъ Вѣднѣ до Львова. — Рада школьна краєва удѣлила похвалый декреты учителямъ пн. П. Корольчакон въ Погорѣльцахъ и І. Корыбутаку въ Словащѣ за взорчене веденіе своихъ школъ. — Хорватскій поетъ о. Андрий Пальмовичъ умеръ въ Комаревѣ въ Кроаціи въ 34-омъ роцѣ житя. — Въ Вѣднѣ умеръ президентъ сенату трибуналу администраціи Маврикій Шмерлингъ въ 59-омъ роцѣ житя.

Вѣсти епархіальній.

Зъ Акиархіи Львовской.

Презента одержали: оо. В. Долинскій зъ Космиринѣ на Березѣвъ и Гр. Гуменный зъ Рожанки (наданемъ наѣстничтва) на приходѣ гегиасе collationis въ Пѣдберези.

Каноничку институцію одержали: оо. Н. Теодоровичъ зъ Долины на Иванѣвку дек. станицьково, І. Абрисовскій зъ Петляковецъ въ Тысьменицу и В. Козѣровский зъ Тысьменицѣ на Марковѣцѣ.

Душпаствырскій посади обяли: оо. І. Галинскій яко завѣдатель въ Дебеславцахъ, С. Богачевскій яко приватный сотрудникъ въ Сешнѣ и Е. Андрохвичъ яко сотрудникъ въ Богородчанахъ старыхъ.

Сотрудничества одержали: оо. А. Калужнякій (прив. сотр.) въ Пѣйль дек. калушского, Т. Лавровскій (прив. сотр.) въ Зазулицяхъ дек. за лѣщицкого, З. Сѣменовичъ зъ Иванѣковѣи въ Долинѣ дек. перегинского.

Завѣдательства одержали: оо. І. Заѣвскій зъ Звраницѣ въ Петляковецъ дек. чертковского и Е. Яворовскій зъ Марковецѣ въ Потоцѣ дек. рогатынского.

Крестса сотрудничество, платне зъ религиѣного фонду, для прихода въ Гулубчкѣ великомъ. Ведѣсье уряду епархіального богородчанского.

Того еще не было, что можна достати за 7-80 зр.

Прехорошій гарнитуръ столовый зъ ново-вынайденон имитации сѣрбла, що до нынѣ стояло 40 зр., котрый остане бѣдымъ мѣмбы 14-лутове сѣрбло, за що даю 20 лѣтну гваранцію, именно: 6 штукъ ножѣвъ столовыхъ 6 „ вилкохъ зъ одной шт. 6 „ ложкохъ столовыхъ 6 „ подставкахъ ножовыхъ 12 „ ложочкохъ до кавы 6 „ кубковъ до лѣщ. 6 „ хорошихъ фаянжан. 2 штуки хохля, одна до росоло, 2 друга до сметани 2 штуки великихъ сальоновыхъ лѣхтарѣвъ 1 штука выѣвача до цукру або перцю. (24—24) 1 штука свѣця до гербаты.

60 штукъ. Всѣ тутъ наведеній величайшій предметы стоятъ разомъ 7 зр. 80 кр. Замолены за надѣсланемъ готѣзки або за послѣднѣною такъ довго, якъ вѣ стане запасо, оноване

Панъ А. Л. ГУТМАНЪ, генералый складъ фабрики имитации сѣрбла Вѣднѣ I. Fleischmarkt 6.

и орд. школьного комисаря поручено на часть отпустки о. декана М. Струтинского о. М. Галинскому въ Порогахъ.

Платню сотрудничеству зъ религиѣного фонду призволило правительство для о. А. Гутковского въ Ярославичахъ.

До львовской семинарии принятый п. В. Ковнащѣ, сѣ. І-го року теологій.

Въ протоколю на приходѣ Сидорѣвъ дек. гуольтынского принятъ: оо. 1) І. Кушикъ зъ Лѣвоча, 2) І. Левинцій зъ Качанѣвъ, 3) К. Глѣбовицкій зъ Брюховичъ, дальше Ю. Лучановскій зъ Тухольны, И. Лукасовичъ зъ Розгадова, И. Чаплинскій зъ Колендѣвъ, Е. Лисенецкій зъ Висоильковецъ, Н. Теминцій зъ Хлопѣнѣ, В. Ростковичъ зъ Жезалы, М. Иваочко зъ Рожновѣ, А. Левинцій зъ Трибуховецъ, Н. Сѣчинскій зъ Кашычицѣ, Т. Стрѣцкій зъ Лубянокъ и Т. Косевичъ зъ Галича.

Сѣ симъ числомъ „Дѣла“ розсылаемъ для П. Т. Предлѣтничковъ цѣнникъ цѣвѣтовъ вѣстного нашего руского оторудника Волинского. Понесе Друкарни не вѣшла еще выготовити руского цѣнника, тожъ розсылае на те перъ польскій, а побѣдѣне розбѣлѣе рускій цѣнникъ. Проситея однакъ наѣдѣлати ласкавий замовленія въ рускомъ языкѣ.

— На вѣдѣнский торгъ рѣзаню художы приставлено разомъ 3.125 штукъ вохѣвъ, именно 349 галлицкихъ, 1.658 угорокыхъ, а 1.118 німецькихъ. Цѣны снала о 1-50 зр.; около 200 штукъ не продано. Галицкій вохъ плачено по 50 — 50-55 зр., лучшій товаръ по 57 зр. Наибольшій цѣны булы по 60 зр. за штуку. Коровы плачено по 47 — 51 зр., бугаѣ по 46 — 50-50 зр. за 100 клгр.

Курсъ львовскій зъ дня 20. л. лютого 1882.

НАВАТЪ ЖЕЛАЗОТЪ АВСТР. ВАЛОТЪ	п. кр.	р. кр.
1. Акии за штуку.		
Жезлн Кар. Люд. по 200 р.	288	292
Львов. черн.-ко по 200 р.	164	168
Банку гин. галиц. по 200 р.	297	305
2. Листы авст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	99 50	101
„ „ „ по 4% ав.	94	96
„ „ „ по 5% ав. период	99 50	101
Банку гин. галиц. 6% ав.	100 50	101 70
Львов. дов. гал. рует. банку п. 6%	100	102
3. Листы довийн за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% довоо, въ 15 лѣтъ	92	94
4. Облиги за 100 р.		
Изаемнѣнціи галиц. 5% м. к.	99 25	100 50
Облиги коммунальн Гал. банку руетик. 6%	100	102 25
Пожичнн кр. въ р. 1873 по 6%	100	102
5. Лосы мѣста Кракова	18	20
Станиславова	25	27
6. Монеты.		
Дукатъ голландскій	5 56	5 66
цѣсарскій	5 58	5 68
Наполеондоръ	9 47	9 57
Пѣвнмперлалъ	9 74	9 84
Рубль росѣйскій сѣрбый	1 52	1 62
палеровый	1 20	1 22
100 марокъ німецькихъ	58 30	59
Серебро	—	—

Мати, 45-лѣтна вдовица съ 20-лѣтною дочкою, ообѣ працѣватъ, хорошо вправнѣ въ рукодѣ работати и въ веденіи сельского господарства, при томъ способнѣ до удѣлованія отплатъ початковѣнаукъ, пошукуютъ подѣ дуже приступнымъ условіямъ примѣщенія въ честнѣйшій домъ именно въ свѣщенничѣмъ, а то разомъ або роздѣльно.

Близнихъ поименъ можна засагнути въ Новошилахъ у тамошного ц. к. завѣдателя Тадея Коневича, послѣдняя почта Журавно. (2—3)

„СВЯТЫЙ ВЕЧЕРЪ“, повѣсть знаменитого англійского писателя К. Дикенса. Цѣна 30 кр., съ пересылкою 35 кр. Достати можна въ администраци „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

„ВЪ ОБОРОНѢ ЧЕСТИ“, повѣсть Г. Раймунда въ трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр. 50 кр., съ пересылкою 2 зр. 70 кр. (Повѣсть тѣя стоятъ въ оригинальнѣ німецькомъ 8 зр. 40 кр.) Достати можна въ администраци „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

„БЕСТАЛАННЕ СВАТАНЕ“, образецъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барынокъ стор. 356 въ 16-у. Цѣна 80 кр., съ пересылкою 90 кр. Достати можна въ администраци „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

„Д Ы М Ъ“, повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр. Достати можна въ администраци „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

Теофиль Копытинскій артистъ-маляръ, образованнѣшій за границею, звѣстный зъ краснѣ, выставѣ штукъ красныхъ, выконуе портреты, якъ такожъ религиѣи образы рѣзною величынн. Поручаючон ласкавиймъ взглядамъ, просить о занотованіи адресу: Теофиль Копытинскій во Львовѣ, ул. Краковска, ч. 20. (6—10)

Клягу дра Ом. Огоновского: Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache можна набути въ товариствѣ имени Шевченка, въ книгарни Шликовского, книгарни польской и книгарни Зейфарта & Чайковского во Львовѣ и въ головныхъ книгарняхъ на провинци.